

Alt, hvad man tilsigter ved at stille denne Vending. Jeg skal iøvrigt, foranlediget af en Udtalelse, der er falden fra den høitærede Indenrigsminister, tillade mig for min egen Regning at begrunde, hvorfor jeg har været med til at ville udskyde Reglerne om Belastningen. Jeg tror, jeg har hørt Ordet under enhver Behandling af denne Sag, hvilket jo maaste kunde have ledet mig til at undlade en Gjentagelse deraf idag; men den høitærede Ministers Udtalelse, saafremt jeg iøvrigt har forstaaet den paa rigtig Maade, har gjort det nødvendigt for mig at udtale mig. Efter at den høitærede Minister havde bekrævet, hvorledes det var gaaet dette Lovforslag i den af Regjeringen nedsatte Kommission, og hvorledes Lovforslaget var blevet modtaget i Landsthinget, yttrede den høitærede Minister, at, da Lovforslaget var kommet herind, havde han ventet, at det havde fundet Sympathi, men at han havde set, at det snarere havde fundet en Slags Uvillie. Jeg tror, at den høitærede Minister omtrent udtrykte sig saaledes, at her i denne Sag kæmpede varme Jølelser for at frelse Menneskeliv med Jølelser, der havde til Hensigt ikke at affære Binding. Om det var den høitærede Ministers Mening, at det var to forskjellige Parter, af hvilke den ene, nemlig den, der forsvarede den Lov, der nu bliver behandlet her, havde de varme Jølelser, medens den anden Part, vi, der opponere mod den, var den, der for meget saae paa Bindingen, det veed jeg ikke, men Udtalelsen kan under alle Omstændigheder ogsaa forstaaes saaledes, at i ethvert enkelt Individ altsaa ogsaa hos mig, kæmpede de to Jølelser med hinanden om, hvilken der skulde have Overmagten. Smidleritid sluttede den høitærede Minister med den Udtalelse, at den sidste, Bindingen, var bleven den overveiende Faktor hos enkelte Medlemmer. Jeg hører nu til dem, der have kæmpet for, at Bestemmelserne om Belastningen skulde udskydes, men jeg tør dristig udtale, at det er meget langt fra at være den Bevæggrund, der har været den ledende hos mig. Jeg tillader mig at tro, at jeg nærer lige saa varme Jølelser for Sømandsstanden som den høitærede Minister, og jeg skal tillade mig at tilføje, at det er en Feil, en misforstaaet Interesse, naar den Melodi, der klang igjennem den høitærede Ministers Foredrag, lød paa, at man ubelukkende gik ud paa at frelse Sømandsliv, hvor der var siensynlig Fare paaarbejde. Det er en Melodi, som meget godt kan finde et aabent Øre hos dem, der paa Grund af deres Stilling her i Samfundet ikke ere saa nøie inde i de Jølelser, der bevæge sig hos Sømandsstanden. Jeg indrømmer, at der fra et Par enkelte Medlemmer idag er faldet Udtalelser om, at der dog var andre Hensyn, der kunde gjøre sig gjældende, nemlig ligeoverfor dem, der ved en saadan Lov i en væsentlig Grad bleve affaarne fra ved deres Erhverv at skaffe det tilstrækkelige Underhold til sig og Familie. Men, siger jeg, den

høitærede Ministers Udtalelse, kan kun drages frem med denne Kraft, naar det turde paastaas, at man, være sig Staten, Regjeringen eller hele Samfundet, i enhver Retning, hvor det dreier sig om maritime Forhold, har gjort, hvad man kunde. Dette er langt fra Slet, der er Love i den Retning, der burde have været fremme, og som kunde komme frem med lige saa megen Berettigelse som en Lov om at frelse enkelte Sømands Liv. Jeg skal tillade mig at nævne et ganske almindeligt Exempel. Der er ingen Lov, der forbyder at seile i Laage. Ja, Jøreren skal iagttage alle mulige Forsigtighedsregler, der siges i Loven, at han skal gaa langsomt med Skibet, men er der noget Tilfælde paa Søen, hvor der er en mere siensynlig Fare for, at de Personer, der befinde sig ombord i Skibet, Besætningen eller Passagerer, skulle gaa under endetop i Laage? Nei, men man seiler alligevel og endogsaa med meget betydelig Fart. Jeg behøver blot at henvise til de 400 Mennesker, der druknede i England ved Sammenstødet med det engelske Dampskib „Princess Alice“ i 1878 eller 1879. Vi se jo hver Dag Skibe baade gaa ud og ind her i Sundet og over til Malmø, og andre Steber i Søverrig, og som gjøre hele Ruten, selv om det er Laage. Der er et andet Exempel, jeg skal tillade mig at anføre, jeg anfører dette, fordi det bestandig drages frem, at Alt skal gjøres for at faae Loben ud i dens fulde Strengthed af Hensyn til at redde disse Menneskeliv —, og det er alle de Strandinger, der foresalder rundt omkring paa Danmarks Kyster. Jeg har selv under Forhandlingerne om en Havn i Kattegattet været med til at oplyse, at det var bevist, at i en Periode af 4 Aar var alene af danske Skibe strandet mellem 400 og 500 nærmest paa Strækningen fra Slagen ned til Væssø, og blandt disse foresalbt mange Tilfælde, hvor om ikke hele, saa dog den halve Besætning er druknet. Dette er bevist. Jeg tillader mig nu at spørge dem, der ville gaa ind paa denne Lov i dens fulde Udstrækning, hvor Reviserne ere for den store Andel, som Bestemmelserne skal have i Tabet af Menneskeliv. Jeg betvioler ikke, langt fra, at en uheldig Belastning har fundet Sted og kan finde Sted endnu, men jeg formener, at den retteste, hensigtsmæssigste og naturligeste Vej var først at skabe Sikring med Hensyn til Skibenes Skrog og Reising og dernæst at lade Loben om Undersøgelsen af Marsagerne til Spulstikker faae Velighed til at virke for derigjennem at skabe en Erfaring, som nu ikke findes, da man kun støtter sig til Gising. Derimod kan man fuldstændig gjøre Rede for andre Marsager, som have været virksomme til Tab af Skibe og Menneskeliv. Jeg skal tillade mig at nævne her, at efter Dvgjørelse af board of trades Tabeller fra 1878—79, regnede fra Juni Maaned til Juni Maaned, forliste der paa England — jeg skal blot holde mig til de engelske Skibe — over